Ч. 167. Середа 10 серпня (28 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Стріча монархів в Марієнбаді. — Анґлія а Австрия. — Анґлійці в Лясcї. — Российско-японьска війна).

Після дотеперішних диспозиций виїде Є. Вел. Цісар дня 15 с. м. вечером до Марієнбаду в гостину до анґлійского короля Едварда. Цісар приїде там дня 16 с. м. рано. По полудни відбуде ся у Найясн. Пана в честь короля анґлійского обід ґалевий. Дня 17 с. м. рано поїде цісар на кілька годин до Карльсбаду, щоби оглянути се купелеве місце і того самого дня верне до Ішля.

Віденьскі ґазети зазначують, що кілька днів тому назад прийшло межи Анґлією а Австриєю до угоди в справі інтересів Австро-Угорщини в Єгипті. По правді сказати угода ся єсть далеко важнїйша для Анґлії, як для Австро-Угорщини, бо о скілько зміст тої угоди звістний, то Анґлія признає австро-угорским підданим в Єгипті на час 30 літ всї тоті вигоди, які признала француским підданим; за то Австро-Угорщина признає без застереженя позицию Анґлії, яку она виробила собі в Єгипті. Иншими словами значить се, що Австро-Угорщина як і другі держави не противні тому, щоби Анґлія уважала Єгипет за свою провінцию, мимо того, що й кедив і Туреччина роблять собі права до него. Треба признати, що король Едвард уміє ходити коло інтересу і заслужить собі колись в історії може на призвище короля-комівояжера, котрий як справдешний комівояжер їздив по сьвіті, поступав всюди до великих фірм та робив з ними інтереси.

Король Едвард робить інтереси мирними гостинами, а его ґенерали роблять такі самі інтереси кулями з мітралєз і карабінів. Преці треба знати, як з ким говорити і як та кілько від когось заправити, та й инакше буває, коли сам купець торгує ся, а инакше коли его помічники. А той помічник, що вибрав ся до Тибету заключати угоду торговельну з Далаї-Лямою, дійшов вже до Ляссп. Бюро Райтера доносить іменно зі столицї Тибету:

Дня 3 с. м. прибула тут анґлійска виправа тибетаньска і розложила ся табором у віддалї півтора кільометра від Непаля, саме коло приватних городів Далаї-Лями. Дня 3 с. м. побачили Анґлійці громади людей на кришах Непалю, що виглядали вже Анґлійців. Межи тими людьми був мабуть також і сам Далаї-Ляма, котрий після послїдних вістий має перебувати в Непалї. Начальник Непаля прибув до Анґлійців і розповів їм, що в Лясcї є партия, котра заприсягла ся, що радше згине, як пустить Анґлійців до сьвятого міста. Партия тота однакож уступила, коли єї переконано, що вести борбу з Анґлійцями було би шкідливо, бо лиш під їх опікою Тибетанцї можуть бути вільними. До анґлійского табору прийшов також хіньский амбан в супроводї хіньских вояків та зробив візиту анґлійскому полковникови. Війску не вільно до міста заходити.

З повисшого видко вже наглядно, до чого стремлять Анґлійці: они хотять „по закону" забрати чужі землї і запанувати в чужім краю, длятого найзавзятїйша партия в Лясcї набрала вже тепер переконаня, що Тибетанцї лиш під покровом Анґлії можуть бути щасливі і що лиш сама Анґлія забезпечить їм повну свободу. Мабуть небавком почуємо, що Тибетанцї з вдячности за всї благодати, які на них сплили від самого початку походу аж до хвилї, коли він станув під сьвятим містом, жертвують королеви Едвардови все найдорожше, що мають — престол самого Далаї-Ляма та готові й самого короля уважати за воплотившого ся Будгу.

З поля війни наспівають вісти знов так скупо, як коли-б там настала тишина. Здає ся що то дійстно тишина перед тучею. В Ман-

15)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*.

(Дальше).

Вінця заїхала перед загороду на границї. В челяднї зібрали ся слуги та своякп з околицї, о скілько глубокий снїг позволив їм сюди наспіти; люди шептали молитви і від часу до часу покріпляли ся горівочкою. Своякп обговорювали вже навіть поділ спадщини в готівцї та хатній обстанові.

Умираючою ніхто не журив ся. Коли Кастуль спитав за ґаздинею, не хотїли ему навіть відповідати; аж коли він обурив ся, зволила слуга повести его до другої комнати, але сама сейчас вернула ся.

В темній комнатї, заповненій стухлим, вогким воздухом, лежала недужа. Блїде лице відвернула до стїни і дожидала смерти як спасеня. Коли відчинили си двері, ґаздиня трохи обернула ся і глянула недовірчиво на доктора.

— Я того не хотїла! — простогнала немічним голосом. — Пощо непотрібних видатків? Ми бідні люди в горах!

Кастуль отворив передовсім вікно і напустив сьвіжого гірского воздуха.

— Господи! — скрикнула селянка тремтячим від страху, слабим голосом і пробувала дрожачою рукою натягнути тяжку перину на шию, побоюючись, щоби не доторкнув ся єї сьвіжий воздух.

— Не бій ся, ґаздине! Головна річ сьвіжий воздух! А кістяка з косою проженемо геть за вікно!

Недужа звернула здивовані очи на сьмілого молодого лїкаря, що зараз і поправив їй подушки, розпитав про слабість і з принесених капель зладив скріпляючий напиток, котрий селянка приняла спершу здержливо, але відтак зовсім радо. Незабаром занедбаній недужій полекшало, горячка зменшила ся.

З радістним вдоволенем помічав се доктор Обергумер і сказав для успокоєня недужої:

— За якийсь час, думаю, буде всьо добре! Маю певну надію!

— Ну, ну! Так не буде! Наростуть лиш кошти! — шептала недужа.

Доктор зачинив вікно і відповів:

— Не говори більше дурниць, ґаздине! При божій помочи поставлю тебе на ноги! Завтра наймит має знов мене привезти; дам тобі такий напій, від котрого подужаєш. З твоєю челядию я вже поговорю! Мусять тебе більше доглядати! Оставай з Богом, ґаздине!

Недужа видивила ся на лїкаря і почала бідкати:

— Годї, годї! Шкода заходу! Дайте менї лиш спокійно умерти! З кождим днем прибувають видатки, а служба тимчасом лїнюхує!

Кастуль знає вже своїх людий і не зважає більше на зойкане недужої. Входить до челяднї, що сильно заносить горівкою. Довкола стола і під печию сидить гурток жалобних плакунів з червоними лицями; чарка зробила своє. Язик вже за тяжкий до молитви... Суворо та енерґічно заявляє доктор Обергумер, що своякп можуть забрати ся домів; ґаздиня не вмре й за кілька тижднів.

Колиб драбинчастий віз повний їдовитих гадюк заїхав поміж тих людий, успіх не був би більший. Розпочало ся нарікане і лихословлене, жалобні своякп проклинали на цїлий голос лїкаря та его поведене, що проволїкає похорон і приспорює кошти. Якась баба із сусїдства закепкувала собі з доктора, що непотрібно мішає ся до чужого дїла. Ґаздиня наставила ся вмирати і всякі заходи та молитви тепер нї пощо.

Доктор Обергумер сказав зухвалій бабі, щоби стулила собі писок. Тота простакуватість помогла в одній хвили, бо в комнатї стало тихо, ніхто не сьмів випустити пари з рота.

Відтак закликав лїкар служницю і поучив єї, як має ходити коло хорої; в день і ночи мусить єї доглядати.

— Я буду приїздити що дня. Горе тобі, як застану недужу занедбаною! Вже й так маєш єї на своїй совісти. Нехай лиш трохи погіршить ся, сейчас подаю тебе до суду за навмисне убийство! Розумієш? Так, а тепер скажи наймитови, щоби запряг конї. Коли має приїхати по мене, скажу ему сам. Пяну компанію прогнати менї геть і більше дбати про недужу! Скоро, скоро!

Такою жвавою не була ще служниця з роду. Погроза судом робила чуда.

Наймит не сьмів словечком спротивити ся, хотяй їзда з доктором зіпсула ему цїлі сьвята. Борзенько запряг конї і повіз лїкаря домів, здовж вкритого снїгом озера, до Зедорфу. Страх перед доктором був такий великий,

джуриї мабуть розходить ся тепер головно о то, чи ґен. Курокі зможе, або чи ґен. Куропаткін дасть собі відтяти відворот до Мукдена. Доси все ще нема потвердженя, щоби Японці заперли дорогу межи Ляояном і Мукденом; они стоять поки що лиш коло Писіку і тут мабуть сперли їх Росияни. Внаслідок того настала мабуть і на цілім сїм поли війни на якийсь час застоя. Про борби під Порт Артуром мало що знає ся і поки що ґазети живлять ся тим, що приносять їм до Чіфу Хінцї, втікаючі з Порт Артура. Так розповідають тоті Хінцї, що послїдна тридневна борба не вела ся у віддалї 1 версти, але що найменше 10 до 15 верст від внутрішних фортів кріпости. Японцї сиплють тепер шанцї близше кріпости. Опір Росиян обмежав ся лиш до того, що они острілювали працюючих коло шанців Японців. На „Вовчій горі" має стояти тепер 60 японьских пушок.

Один із втікачів, що брав участь в борбі коло „Вовчої гори", розповідає, що тої гори боронило 4000 Росиян, котрі на атакуючих Японців валили скали і робили їм через то більшої шкоди як карабіни. За помочию зручно уставлених і в пору підпалених мін кусні скал летїли на 1 до 2 верст далеко. Такі міни знищили зовсїм дві японьскі шкадрони. Втікачі потверджують, що страти Японців в послїдних борбах були дуже великі. Цїла долина довкола „Вовчої гори" була вкрита трупами. Два француcкі кореспонденти воєнні, що на джунках хотїли дістати ся до Порт Артура, розповідають, що перед великим в'їздом видїли 24 кораблїв воєнних уставлених півколесом.

Новинки.

Львів дня 8-го серпня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрій Потоцкий повернув до Львова.

— **Преосьв. Епископ Конст. Чехович** вернув вже з купелїв і перебуває в Перемишли.

— **Огонь**. З Долинщини пишуть нам: До чого доходить неувага родичів на своїх дїтий, доказує пожар, який вибух дня 5 с. м. по полудни в селї Надїєві. Именно 11-лїтний син господаря Романа Тадика закурив папіроса в стайни, в наслїдок чого запустив огонь, котрий до пів години знищив 14 господарів зі всїми будинками. Ратунок був дуже тяжкий, бо люди були в поли при жнивах. Завдяки трудам начальника громади п. Михайла Слїпака і господарів Василя Олїйника, Гриня Басараба, Вільгельма Льоренца і Петра Льоренца удало ся з великим трудом пожар спинити, инакше було би пійшло з димом цїле село. Тому полишивші ся ще під стріхою 28 ґаздів складають всїм подяку, бо так щиро боронили і людий до оборони настроювали, що один ґазда, Іван Угриновский наважив житєм та ратував, що аж стеля горюча завалила ся на него і заледво его живого виратовано. Шкоди великі, бо над 20.000 К. — *Никола Вербович*, ґазда.

— **Цукор подорожів**. З Відня доносять, що комітет рафінерів цукру рішив підвисшити від дня 6 с. м. цїну цукру о 3 корони на метричнім сотнари. В наслїдок того подорожів вчера у Львові цукор і 1 клґ. коштує тепер 80 сотиків.

— **З перемиcкої епархії**. Презенти одержали оо.: В. Ясеницкий на Радиничі, Богдан Поляньский на Чорноріки, Іван Радецкий на Бунів, Орест Копистяньский на Лубну, Орест Солтикевич на Улюч. — До кан. інституциї завізвані оо.: Евст. Касюрак на Шумяч, Іван Сенишин на Куниньску Волю, Теоф. Скобельский на Горуцко, Іван Заяць на Смільник. — Завідательство в Хирові одержав о. Іван Ольшаньский. — Сотрудництво в Радимнї одержав о. Василь Пинило. — Відпустку для поратованя здоровля одержали оо: Мих. Бачиньский на 6 тижднїв, Єрон Борковский на 4 тижднї.

— **Убийство**. В селї Вистовій, калуского повіта, заколов в суперечцї на смерть косою селянин Залїщук свого сусїда Коваля, вітця кількох дїтий. Причиною суперечки була трава в лїсї, яку оба потайки косили.

— **З Олеська** пишуть: Від кількох днїв горять торфові пасовиска коло Олеська, які належать до обшару двірского в Кутах. Доси пожар знищив вже значний простір, а густий дим наповнює цїлу околицю. Коли не упаде дощ, пожар знищить тисячі моргів пасовиск.

— **Пожар від грому**. З Покутя пишуть: Вечером дня 18 липня с. р. надтягнула чорна хмара над село Торговицю (пов. Товмач), зачало блискати, греміти і нараз з страшним лоскотом ударив грім в стодолу господаря Федора Юркевича. За хвилю огненні язики почали облизувати стріху не лишень стодоли, але ще трех инших будинків. Селом понїс ся жалїбний звук трівожного звона. Люди почали збігати ся і нарікати на нещастє, але до гашеня нїхто не брав ся, бо то грім запалив. Та за хвилю надбігли „Соколи" з сикавкою під проводом о. Северина Ступницкого вмить почала ся праця. Кождий відділ: ратунковий, водний і сикавочний взяв ся до своєї роботи, і небавом обмежили, а вкінци загасили зовсїм огонь, вратувавши три зруби. Щира подяка належить ся в першій мірі Вп. о. Северинови Ступницкому, що так щиро, невпинно і вміло заходив ся коло угашеня огню, кермуючи ратунковою акциєю. Також відзначив ся начальник „Сокола" Микола Данюк. Треба притім додати, що „Сокіл" в Торговици оснував ся ледви перед півтора місяцями, але завдяки делеґатам станиславівскої ґімн. філії „Сокола" вправив ся в муштрі дуже добре, чого доказом була їх уміла поміч при огни дня 18 липня.

— **Настоятельство монастиря С. С. Василянок в Яворові** подає до відомости інтересованих, що 1904/5 шкільнім роцї єсть в дівочім інститутї кілька вільних місць. За повне удержанє одної ученицї з пранєм біля, без науки музики платить ся кождого місяця з гори 32 К, а з наукою музики (на фортепяні, скрипках або цитрі) 40 корон. Прошеня, обтяжених численною родиною сьвященників, або тих, котрі дають дві дочки разом до інституту, о знижене платнї будуть по можности увзглядненї. Кожда принята до інституту учениця повинна при вступі мати слїдуючі річи: подушку, колдру на ґузики, сінник, коцик до накриваня постели, чотири пошевки, три простирала на колдру, три на ліжко, чотири ручники, шість сорочок, три лїтних і три барханових кафтаників, дванайцять хустинок до носа, шість пар панчох, три пари лїтних і три зимових майток, верхний одяг лїтний і зимовий капелюх, черевики лїтні і черевики зимові, парасоль, парасольку, гребінь густий і рідкий. Ті річи мають бути назначені початковими буквами ученицї і списані в двох примірниках, з котрих оден буде відданий настоятельцї, а другий учениця задержить у себе. Кромі того жадає ся за уживанє меблїв 2 К на рік. Ученицї образують ся в самім інститутї. Повідомляє ся, що початок 1904/5 шкільного року зачне ся тор-

---

що наймит мимо своєї пристрасти до куреня не сьмів закурити люльки з простим різаним тютюном. Що-йно коли опинили ся перед домом пекаря в Зедорфі, спитав покірно, коли має приїхати по пана доктора вдруге.

— Завтра о 8 ій рано.

— То хиба мушу в Зедорфі заночувати?

— Так!

Наймит похнюпив трохи голову, але не сказав нїчого, пригадавши собі пересторогу служницї, котра перед ним звірила ся, що доктор всадить кождого до криміналу за „навмисне убийство" ґаздинї. Рад не рад заїхав до гостинницї і лишив там кові. Сам переніс ся до комнати під ніч, де пересидів до пізної ночи, а відтак переночував у стайни.

Доктор Обергумер приладив до нової їзди, що було треба, і точно о осьмій годинї наймит станув із саньми перед его помешканєм. Сим разом пекарка звернула ся особисто до наймита задля колачів на поминки, однак той відправив єї словами:

— Ет, що колачі! Доктор не дає ґаздини вмерти, хоч як она хоче!

— Так, доктор! — відповіла пекарка хитро і відійшла, палаючи жаждою мести.

Вкінци наспів лїкар до загороди на границї, де ждала на него вже служниця і вповнила смирно, що для ґаздинї зробила всьо, що треба.

— Ну, побачимо! — сказав доктор Обергумер.

— Направду, пане доктор! Навіть галушки із солониною зварили для неї, але стара не хоче!

— Бо ґаздиня видко мудрійша, як ти, заснітку!

На щастє служниця не мала понятя, що то заснїток і не дуже обидила ся тим назвищем. Все ще горда на те, що зробила всьо, що треба, завела лїкаря до вихареної, провітреної і напаленої комнати. Доктор Обергумер побачив на перший погляд, що селянка незвичайно чисто умита, одягнена в сьвіже біле, а на шиї мала навіть шовкову хустину.

— Ов, ґаздине, пишаєш ся на старі літа? — сказав Кастуль здивований.

Замість недужої забрала слово служниця і заявила добродушно:

— Та де, пане доктор! Она лише про смерть говорить. А що мерця дуже зле убрати, то я передягла єї за житя в смертне платє!

Доктор відкашельнув. Але ґаздиня була тої думки, що пора вже єї відпустити, инакше своляка ще погадають, що она не хоче їм нїчого лишити. А на другий раз покликане панотця буде так дорого коштувати, що лїкар лїпше нехай би вже не показував ся.

— Ще не знаєш, чи я що буду жадати! — відповів Кастуль остро. — Мене покликали і я мушу сповнити свій обовязок без огляду на се, чи вам то до вподоби або нї!

Тодї недужа прошептала:

— Та як нїчо не буде коштувати, приходи, коли йно можеш!

Докторови Обергумерови удало ся дїйсно поставити недужу на ноги. Заплати він зовсїм зрік ся. Однак на своє здиване одержав на Великдень вуджену шинку в нагороду за добродїйство, з запевненєм до того, що селянка живе здорова дальше.

Про уратоване ґаздинї на граници говорили всї в повітї і Кастуля кликали у всїх небезпечних случаях. Аж ось на сам Великдень пекар а рівночасно господар зробив ему несподїванку, бо вимовив помешкане. Причину пояснив тим, що чейже не може держати в своїм домі людини, яка шкодить ему в інтересах. Отже страти колачів не міг пекар перебоїти. Дїло було о стілько не на руку, що доктор Обергумер при недостачі помешкань в Зедорфі не міг найти собі иншої відповідної кватири. Тому відступив величаву шинку пекареви в дарунку і зискав бодай то, що вимовлене відложено. Рівночасно постановив лїкар в будучих случаях тямити на пекаря і его похоронні колачі.

XIII.

Всї жандармскі станицї в повітї одержали від старости наказ звертати особлившу увагу на всякі знаки чи то на дороговказах, тичках, плотах, купах каміня, чи на домах, бо инколи служать они вказівками для жебраків, злодіїв та всяких небезпечних волоцюгів. Про підозрілі знаки треба доносити власти.

Вімлятіль не знав спершу, що з тим краском діяти, бо про такі знаки довідав ся вперве з роду. Аж коли вечером повернув підчинений ему жандарм Ляипель, дїло трохи вияснило ся. Ляипель чув раз від когось, що на дороговказах та самотних домах бувають знаки, котрі означають, що туди переходять частійше жандарми, отже становлять осторогу для мандрівних жебраків. Але він чогось подібного в сих сторонах ще не бачив, хиба на домах пекаря і гарбаря з Зедорфу. Знає також, що хрест означає тілько що: Тут не дає ся милостинї.

— Ходім, ходім! Мусимо придивити ся! — крикнув шеф поквапно. Рад не рад мусів жандарм, втомлений далекою патрулею, повести свого начальника до згаданих домів.

На домі пекаря находить ся справдї коло дверий ось який знак: ✕ Щоби лїпше впевнити ся про его значінє, Вімлятіль викликує

жественним Богослуженем в суботу дня 3 вересня с. р. Як в інтересі учениць, так і для уникненя всяких непорозумінь повстаючих по причині неоправданого продовженя ферий, просить ся інтересованих, щоби всі учениці безусловно явили ся в інституті вже в пятницю дня 2 вересня с. р. За всіми ділами інститута просить ся звертатись під адресою — *Заряд Інститута О. С. Василиячок в Яворові.*

— **До „Рускої Бурси“ в Бережанах** приняті на рік шкільний 1904/5 слідуючі питомці: Весоловский Омелян, Телещук Денис, Мостовий Север, Ґула Павло, Мосора Володимир, Мельник Петро, Вагків Володимир, Стефанишин Клим, Никола і Олекса, Мельник Іван, Грамяк Михайло, Гунчак Стефан, Скульский Иосиф, Ревус Михайло, Недільский Гринько, Урбан Василь, Різник Василь, Ґерета Володимир, Цап Василь, Дзера Олекса, Болюх Іван, Манецкий Олекса, Мельник Андрій, Була Теодор, Гаврилишин Ілько і Никола, Стоколос Петро, Анія Олекса і Теодор, Волощук Теодор, Різник Іван, Осядца Аполінар і Михайло, Коваль Александер, Филипа Иосиф, Заторский Осип, Музика Іван, Кіналь Волод., Готра Іван, Федчишин Стеф., Саляк Мих., Вергун Волод., Пончко Никола і Михайло, Воробець Теодор і Слобода Іван.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цили видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по ціні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколі“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму ціль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Дністра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 9 серпня. Арештований владивостоцкою ескадрою пароход „Кальхас“, що віз набір муки, бальки і части машин до Йокагами і Гонконґ, прибув вчера до Владивостока.

Москва 9 серпня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: Капітан Потте, котрий приїхав тут з Мукдену, розповідає, що відвідував Куропаткіна в Ляоянї і Штесля в Порт Артурі. Він висказує ся з подивом о поставі і дусі серед войска в Ляоянї. Куропаткін есть зовсім спокійний і рішучий, та виглядає так само добре як в хвили від'їзду з Петербурга. Вісти в ґазетах заграничних, мов би Куропаткін постарів ся і винидів, суть неправдиві. Потте, що виїхав з Порт Артура перед послїдним поїздом який звідтам відходив, есть тої гадки, що кріпость буде ще довго держати ся.

Чіфу 9 серпня. Від 28 липня не було під Порт Артуром ніякої стички. Росийска артилерия непокоїть неприятеля в его роботах. Японцї обсадили залив Люйзи і висаджують там войска на беріг.

Париж 9 серпня. „Matin“ довідує ся з Льондону, що послїдне бомбардоване Порт Артура тревало 50 годин без перерви. Підчас морскої битви, котра відбувала ся рівночасно з бомбардованем від сторони суші, японьский кружляк „Чійода“ так ушкоджено, що він нездібний до борби. Росийский панцирник наїхав на міну і так ушкоджений, що его треба було затягнути до пристанї.

Константинополь 9 серпня. Підполковник ґен. штабу Пертев-бей виїде сего тиждня до Всхідної Азиї, щоби придивляти ся военним операциям японьскої армії. До росийскої головної кватири Туреччина не вишле свого аташе, бо Росия на то не пристала.

Вашинґтон 9 серпня. Секретар державний Гай навідав ся до тутешного турецкого посла і заявив ему, що терпеливість Сполучених Держав в справі реформ македоньских вже вичерпала ся.

Петербург 9 серпня. (Урядово). Ґен.-поручник Сахаров телеґрафує до ґен. штабу дня 7 с. м.: До нинїшного дня не настала ніяка зміна положеня на манджурскім теренї війни.

пекаря і питає наляканого, чи він дає жебракам і волоцюгам милостиню. Пекар заперечує, він не дає, бо вже в громадскім домі бідні дістають свою пайку.

— Отже якийсь волоцюга зробив вам на домі той знак? — заключає постенфірер.

— Алеж звідки? Я сам зробив! З тої пори жебраки не показують ся до мене. Волоцюги вже знають, що тут не дає ся нічого, і тому навіть не просять.

Вімлятіль записав собі то всьо докладно.

Відтак їдуть оба жандарми до гарбаря і оглядають таємний знак на его домі. Лямпель не розуміє сего знаку; длятого питає ся гарбарової жінки, котра здивувала ся немало сею гостиною тих людий, чи і що дає она звичайно мандрівним пташкам.

— Хибаж се не вільно? — ледви видусила крізь тремтячі зуби.

— Ні! Се нам байдуже. Але ми хочемо знати, чи і що ви даєте, як навідаєсь до вас такий „бідний подорожний“?

— Що! Я злякала ся! Ну, знаєте, гроший не даю ніколи, се годі. Але кусник хлїба, часом мясчину страви або взагалї щось зїсти, ось що даю, як хто конче просить!

Отже знак вже досить виясненийй; значить: тут дають милостиню лише стравою.

Вімлятіль ликує. Вже першого дня знає два знаки! Єго найбільшим стараням тепер сконтролювати як найбільше таких знаків, о скілько можна, викрити з них наміри волоцюгів, перехитрити тих пташків і сейчас арештувати. Чим красше се ему удасть ся, тим певнїйший его аванс на вахмайстра.

Одного дня замітив Вімлятіль над входовими дверми гостинниці вузку, спорохнавілу дощинку а на ній ось які латиньскі букви:

+ Z + D J A + B
| Z + S A B

+ Z + D J A + B
| Z + S A B + Z H C
B + B F R S

Ревному сторожеви закона мало не випав з руки карабін від несподіванки. Атже се якийсь знак і то для небезпечних драбів. Дивно лише, що підозріна дощина находить ся на такім видним місци, а ще дивнїйше, що Вімлятіль давнїйше не замітив того знаку, хоч так часто заходить до гостинниці. Се дасть ся хиба тим пояснити, що его очи отворили ся що-йно перед кількома днями на такі мошенничі штучки, та що его зір що-йно тепер заострив ся на такі знаки.

В сїнех навинув ся якраз господар і Вімлятіль спитав его поквапно, від коли то він має тоту підозріну табличку над дверми.

— Она висїла там ще за батькових часів! — відповів господар байдужно.

Ся відповідь ослабляє значінє підозріного знаку значно, та хто знає, чи господар говорить правду. В такім случаю злодійский анонс не перестає бути актуальним. Зміст таємних букв треба безуслонно викрити. І коли постенфірер відписує знаки старанно, каже господар:

— Алеж не трудіть ся, пане; сю табличку вже не оден студиював і нічого не видобув з неї! Лише оден чоловік, о скілько собі пригадую — з Ваймару, єї розумів. Та менї здає ся, жандармерия тут ні причім, бо та істория тягне ся вже кілька столїть. Як хочете щось більше дізнати ся, то пан-отець має єї відпис.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский уділ 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенем відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 проц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цінні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний,** з власної пасіки 5 кілг. **лиш 6 корон** франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского **Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,** — приймає предплату і оголошеня до всїх дневників кравих і заграничних. В тїй аґенциї находять ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може приймати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. *Нашим дїтям ч. ІІ. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бриканїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видана без образків.

***Молитвеник народний** 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань 2.** розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., ІІІ., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дїтий 30 с. **Гордїєнко:** Картагинцї і Римляне 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для ІІІ кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **С. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Касемові капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедєва:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На присїлках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми Ю. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** ІІ. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробоване Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видана ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).